

OSHO

secretul secretelor

Discursuri despre Secretul Florii de Aur

Traducere din limba engleză de
LIDIA GRĂDINARU, CARMEN ȘTEFANIA NEACȘU
și ANDREEA ROSEMARIE LUTIC

LITERA®
București
2019

Cuprins

Prefață	9
1. SECRETUL MAGIEI VIEȚII	11
2. OCHEI GOI	38
3. CLIPA ATOMICĂ	59
4. INTENȚIILE MELE SUNT SERIOASE!	85
5. A FI DIN NOU UNUL	106
6. NĂSCUT CU BUCURIE	129
7. RĂSUCIREA CHEII	153
8. CEEA CE ESTE REAL ESTE PENTRU TOTDEAUNA	178
9. PURTAT DE UN MIRACOL	202
10. SINTEZA ZORBA-BUDDHA	227

12. SĂ CREEZI UN ECHILIBRU	275
13. O INIMĂ CARE ASCULTĂ	299
14. OMUL NOU	324
15. DINCOLO DE INDOLENȚĂ ȘI NEATENȚIE	346
16. ÎN LACUL VIDULUI	371
17. O BUCĂTICĂ DE CER	394
18. IUBIREA E SINGURUL PRIETEN	421
19. FLOAREA DE AUR SE DESCHEDE	447
20. CUVINTELE NU-L POT CUPRINDE	473
21. SPIRITUL SE ÎNTOARCE ȘI ATINGE CERUL	499
22. SOLITUDINEA E DIMENSIUNEA SUPREMĂ	525
23. LUNA ADUNĂ CELE ZECE MII DE APE	551
24. CLAR CĂ TE AM LA INIMĂ, OMULE!	580
25. ODATĂ GOLIT, CHESTIUNEA E REZOLVATĂ	604

27. CONTEMPLAREA VIDULUI	657
28. TAO DEJA SE ÎNTÂMPLĂ	682
29. ACOLO UNDE POZITIVUL ȘI NEGATIVUL SE ÎNTÂLNESC	703
30. ÎNSĂȘI LUMEA ACEASTA ESTE PARADISUL	729
31. DIMENSIUNEA DESFĂTĂRII	751
Pentru informații suplimentare	777
Despre Osho	779
Despre Stațiunea de Meditație Osho	781

"Nu ești înțelept, nu ești binecuvântat, nu ești înțelept și nu ești binecuvântat. Nu ești niciunul din aceste trei și nu ești și niciunul dintre ele. Niciunul său nu văd că nu ești nici unul din aceste trei, ci doar că ești.

Iată că ea e frumosă, că ea e plină de flori. Și dăvătoare mai frumosă pe măsură ce crește înțelegerea sa înțeleaptă. În cimp în care atunci în vîrstă zotul devine grăd de plăcuit, astăzi încearcă înțeleaptă să își dea seama că frumusețea locului, astăzi e scăpată. Ai elergat fără reușită de colo locu.

Nu te gândești niciodată să mergi undeva. Gândește-te să te transformă tu.

Așa că reprezentă o strategie redimătoare a mintii, menită să te pacătuiască. Mintea te face mereu să fii interesat de lucruuri distante de departe, astăzi, ca să te mochelă să te îndepărtezi de altă. Sau, cel puțin, să te stăpânești de la alături de altă. Nu vei fi obosită astăzi. Plecând de acolo, fără scop, lucru cu înțeță capătă obiceiul de a te urmări într-o liniște, apăsați indiferent unde sungi. Această liniște nu mai e în sucuri niciunei tale în momentul în care te află acolo – ceea ce este numai într-o parte.

Secretul magiei vieții

Maestrul Lu Tsu a spus:

Ceea ce există prin sine însuși se numește „calea”, „tao”. Tao nu are nici nume, nici formă. Este esența unică, spiritul primar. Esența și viața nu pot fi văzute. Ele sunt cuprinse în lumina cerului. Lumina cerului nu poate fi văzută. Ea e conținută de cei doi ochi.

Cel Mare este denumirea dată celui care nu are nimic deasupra lui. Secretul magiei vieții constă în folosirea acțiunii în scopul de a ajunge la inacțiune.

Floarea de Aur este lumina. Floarea de Aur este un simbol. La asta se referă expresia „Firul de apă ce duce la izvor are un singur gust”.

Răspândirea luminii depinde întru totul de mișcarea de curgere înapoi, astfel încât gândurile să fie adunate laolaltă. Inima cerească se află între soare și lună.

Cartea Castelului Galben spune: „În spațiul restrâns al casei, viața poate fi ordonată”. În mijlocul unui metru pătrat domnește splendoarea. În holul purpuriu al orașului de jad sălășlui este Dumnezeul Pustietății și al Vietii Absolute. De aceea, când lumina circulă, energiile întregului corp apar dinaintea tronului său, după cum, atunci când un rege sfânt își stabilăște capitala și impune regulile fundamentale ale ordinii, toate statele vin să-i aducă tribut; sau după cum atunci când stăpânul e tăcut și calm, servitorii ascultă de bunăvoie de ordinele lui și fiecare își face treaba.

De aceea, trebuie doar să faci lumina să circule; acesta este cel mai ascuns și mai minunat secret. Lumina e ușor de pus în

Respect pentru oameni și cărți
mișcare, dar greu de ținut într-un loc. Dacă e făcută să circule suficient de mult timp, ea se cristalizează. Este starea despre care se spune: „În tăcere te înalți în zbor dimineață“.

Ca să înfăptuiști acest principiu fundamental nu trebuie să cauți alte metode, ci trebuie doar să-ți concentrezi gândurile asupra lui. Adunându-ți gândurile, poți să zbori și să te naști în ceruri.

Floarea de Aur este Elixirul Vieții. Deși lucrează cu multă acuratețe, este totuși atât de fluidă încât are nevoie de o inteligență superioară și claritate, absorbire și liniște desăvârșite. Oamenii lipsiți de acest grad maxim de inteligență și înțelegere nu găsesc calea; oamenii care nu au această capacitate totală de absorbire și liniște nu pot adera ferm la ea.

O parabolă:

A fost odată un magician foarte bogat, care avea multe oi. Dar acest magician era și foarte meschin. Nu voia să angajeze păstori, nici să împrejmuiască cu un gard pășunea pe care pășteau oile lui. Drept urmare, oile ajungeau deseori în pădure, cădeau în râpe și, mai ales, fugneau, căci știau că magicianul le voia pieile și carneea, și lor nu le plăcea asta.

În cele din urmă magicianul a găsit o soluție. Și-a hipnotizat oile și, mai întâi de toate, le-a sugerat că erau nemuritoare și că nu li se făcea nici un rău când erau jupuite, ba dimpotrivă, era foarte bine pentru ele și era chiar plăcut.

În al doilea rând, le-a sugerat că el era un stăpân bun care își iubea turma atât de mult încât era gata să facă totul pentru ea. Iar în al treilea rând, le-a sugerat că dacă totuși avea să pătească ceva, nu avea să li se întâmpile chiar atunci, în orice caz nu în acea zi și, de aceea, nu trebuia să se gândească la asta.

Mai mult, magicianul le-a sugerat că nici nu erau oi. Unora le-a spus că erau lei, altora că erau vulturi, altora că erau oameni și altora că erau magicieni.

Și, după asta, toate grijile lui cu privire la oi au luat sfârșit. Ele n-au mai fugit, ci au așteptat liniștite să le vină vremea să fie sacrificate.

Lui George Gurdjieff îi plăcea foarte mult această parabolă. Întreaga lui filosofie e cuprinsă în aceasta. Iar această parabolă reprezintă omul în obișnuita lui stare de inconștiență. Este una din cele mai frumoase exemplificări ale omului aşa cum este el: omul este o mașinărie.

Omul nu se naște să fie robot, dar trăiește ca un robot și moare ca un robot. Omul are sămânța unei mari înfloriri a conștiinței, omul are posibilitatea de a deveni Dumnezeu. Dar asta nu se întâmplă. Nu se întâmplă din cauză că omul a fost hypnotizat – de societate, de stat, de biserică organizată, de grupurile de interes. Societatea are nevoie de sclavi, iar omul poate rămâne sclav numai dacă nu e lăsat să înflorească. Societatea are nevoie de carne și de pieile voastre și firește că nimănuia nu-i place asta. De unde rezultă că întregul proces de socializare, de civilizare nu e decât o hipnoză profundă.

Omul este hypnotizat chiar din clipa în care se naște. E hypnotizat să credă că societatea există pentru binele lui. Lucrul acesta este total fals. Este hypnotizat să credă că e nemuritor. Nu este. Poate să fie, dar nu este. Iar dacă hipnoza persistă, el nu va fi niciodată nemuritor.

Trăiești doar ca un muritor, fiindcă trăiești în corp. Corpul are să moară într-o zi. Ceea ce se naște are să moară inevitabil într-o zi; nașterea este începutul corpului și moartea este sfârșitul lui. Cunoști ceva mai mult decât corpul, în ceea ce te privește? Cunoști ceva mai înalt decât corpul, mai profund decât corpul? Ai văzut în tine ceva care să fi existat chiar și înainte ca tu să te naști? Dacă ai văzut aşa ceva, atunci ești nemuritor. Dacă îți cunoști fața, fața originală, fața pe care o aveai înainte să te naști, atunci știi că vei mai fi și după moarte; altminteri nu.

Omul poate să fie nemuritor, dar omul trăiește înconjurat de moarte, fiindcă omul trăiește identificat cu corpul. Societatea nu-ți permite să cunoști mai mult decât corpul. Societatea e interesată numai de corpul tău; corpul tău poate fi pus la treabă, sufletul tău e periculos. Un om care are suflet e mereu periculos, fiindcă un om care are suflet e un om liber, nu poate fi redus la sclavie. Un om care are un suflet nemuritor în el are un angajament mai profund față de existență, față de Dumnezeu însuși. Nu-i pasă cătuși de puțin de

structurile sociale create de om, de civilizație și de cultură; acestea sunt temnițe pentru el. El nu există în chip de creștin, sau de hindus, sau de mahomedan. Nu poate să facă parte dintr-o mulțime. El există în chip de individ.

Corpul face parte din mulțime, sufletul însă nu. Sufletul e profund individual. Parfumul lui e acela al libertății. Dar sufletul tău nu poate fi folosit pe piață. Societatea are nevoie numai de corpul tău. Și e foarte periculos pentru societate să începi să tinzi către suflet, fiindcă atunci interesul tău se schimbă. Dintr-un extravertit devii un introvertit; începi să pătrunzi în tine. Societatea este afară, societatea vrea să rămâi un extravertit – să rămâi interesat de bani, de putere, de prestigiul și de altele asemenea – așa încât energia ta să continue să se reverse în exterior. Dacă începi să pătrunzi în interior, asta înseamnă că ai devenit un retras, că nu mai faci parte din jocul din exterior. Nu îi mai aparții. Începi să te afunzi adânc în ființa ta. Și acolo se află sursa veșniciei.

Societatea te împiedică să pătrunzi în tine. Iar cel mai bun mod de a o face este să-ți dea o falsă impresie că te îndreptă spre interiorul ființei tale. Magicianul le-a spus oilor că sunt lei, sugerându-le că sunt nemuritoare, le-a hipnotizat să credă că nu sunt doar oameni, ci chiar mari magicieni.

Când te duci la biserică nu pătrunzi în tine, când te duci la templu nu pătrunzi în tine. Dar societatea te-a hipnotizat să crezi că dacă vrei să te îndreptă spre interiorul ființei tale, trebuie să te duci la biserică. Dar biserică este la fel de exterioară ca orice altceva. Societatea te-a hipnotizat să crezi că dacă vrei să pătrunzi în tine, trebuie să te duci la preot. Iar preotul este un agent al statului și al societății. Preotul a fost mereu împotriva misticilor, căci dacă te duci la un mistic, vei începe să te afunzi adânc în ființa ta.

Un mistic trăiește într-un mod total diferit. Energia lui se mișcă diferit: râul lui se mișcă spre interior. Așa că atunci când te duci la un mistic, intri în armonie cu el și începi să pătrunzi în tine în mod firesc, simplu, spontan. Acesta este scopul faptului de a te afla în prezența unui maestru, a unui mistic.

Această carte, *Secretul Florii de Aur*, este unul dintre cele mai ezotericе tratate din lume. Ea îți va arăta calea de a deveni mai mult decât trup. Îți va arăta calea de a transcendе moartea. Îți va arăta calea de a înflori – de a nu rămâne o sămânță, ci de a deveni o floare de aur – ceea ce în India e numit lotusul cu o mie de petale, în China poartă denumirea de floare de aur. Este un simbol.

Floarea reprezintă perfecțiunea, totalitatea. Floarea reprezintă expresia supremă a potențialului, materializarea potențialului. Floarea reprezintă frumusețea, grandoarea, splendoarea ființei. Iar până când nu devii un lotus cu o mie de petale sau o floare de aur...

Ține minte, trebuie să ajungi departe. Ține minte, trebuie să ieși din capcanele pe care societatea le-a instalat în jurul tău. Ține minte că încă nu ai făcut treaba pentru care ai venit pe Pământ. Ține minte că ești doar o sămânță, nu ești încă un suflet.

Acest tratat, *Secretul Florii de Aur*, este foarte vechi – poate unul dintre cele mai vechi tratate din lume – având în mod sigur o vechime de 25 de secole, dacă nu chiar mai mult. Dar 25 de secole sunt ușor de urmărit în timp. Iar acest tratat este și o sinteză extraordinară a tuturor religiilor mari. Așa ceva e lucru rar, unic. Biblia aparține creștinilor, Talmudul aparține evreilor, Vedele sunt ale hindușilor, Dhammapada e a budiștilor, Tao Te Ching al taoiștilor. Dar această carte, *Secretul Florii de Aur*, nu aparține cuiva anume – sau aparține tuturor.

Ea are la bază învățările taoiste, este o dezvoltare a abordării taoiste a vieții și existenței. Însă nu e doar asta – Zarathustra a jucat și el un rol, învățările lui fiind incluse în ea, alături de învățările budiste. și nestorianismul, o școală ezoterică a creștinilor, a jucat un rol. Așadar, în ea întâlnim și creștinismul, și iudaismul.

Este una dintre cele mai sintetice abordări. Ea îmbină tot ce e frumos în toate tradițiile lumii. Secole întregi a fost transmisă doar pe cale orală, cartea rămânând secretă. Nu era disponibilă publicului deoarece avea de transmis ceva tainic; numai discipolii aveau acces la ea. Maestrul i-o comunica discipolului numai când acesta era pregătit, pentru că potențialul secret pe care îl conferă ea e atât de mare, încât, dacă nu e înțeleasă corect, dacă secretul e folosit în mod greșit, efectele vor fi dăunătoare. Aceasta trebuie înțelesă în mod corect și

trebuie să se lucreze cu el numai în prezență unui maestru. Este o metodă puternică – la fel de puternică precum energia atomică.

Secretele energiei atomice sunt ascunse publicului. Ar fi un mare pericol ca ele să ajungă la public. Dacă oamenii ar putea fabrica acasă bombe atomice, ar fi un mare haos. Cercetările din domeniul atomic sunt păstrate în mare secret. În același mod, această carte te învață una dintre cele mai puternice metode de explozie lăuntrică. Secretele au fost păzite secole întregi – fiind împărtășite discipolilor numai în taină, în intimitate –, iar oamenii care au urmat această școală ezoterică au rezistat tuturor tentațiilor de a scrie cartea. De fapt, toate religiile lumii s-au opus multă vreme așternerii pe hârtie a învățăturilor lor spirituale.

Când ceva e transmis pe cale orală, lucrul acesta are o anume frumusețe. În primul rând, e viu – în spatele lui se află maestrul. Nu e un cuvânt mort, ci cuvântul are suflet, aripi. Experiența maestrului îl susține, maestrul stă chezăsie pentru el. Nu e la mijloc doar speculație, nu e doar o filosofie, ci e ceva existențial, trăit, cunoscut prin experiență proprie. Iar maestrul a străbătut drumul – el îi cunoaște pericolele, cunoaște capcanele, știe punctele în care oamenii se abat de la drum – și va avea mare grijă ca discipolul să nu o apuce pe un drum greșit.

Cu cât te apropii de adevăr, cu atât posibilitatea de a o lua pe un drum greșit e mai mare, pentru că atunci când te apropii de adevăr este posibil să devii foarte egocentric, gândindu-te: „Acum știu”, „Acum sunt”. Iar dacă egoul exploatează situația, cazi la loc în valea intunecată, vei pierde din vedere vârful. Atunci când te apropii de adevăr, apare o mare dorință de a-l împărtăși oamenilor. Dar nu l-ai dobândit în întregime și e periculos să împărtășești jumătăți de adevăruri; acestea sunt mai periculoase decât minciunile, deoarece sunt puternice. Minciunile sunt neputincioase. Oamenii vor afla mai devreme sau mai târziu că sunt minciuni. Dar jumătățile de adevăruri pot dăinui secole întregi, pot avea efecte timp de secole întregi.

Nimeni nu poate depăși jumătatea de adevăr. Iar omul care străbate drumul pe jumătate nu face parte nici din lumea asta, nici din celalătă. Va fi într-o situație foarte ciudată: a pierdut ce era vechi și nu a câștigat

ce e nou; e în haos. Devine un nor, devine confuzie. În loc să se limezească, în loc să fie mai vie, în loc să fie mai plină de lumină, viața lui se transformă într-un conflict între doi poli opuși. E sfâșiat între aceștia, se face bucăți. Jumătate din el aparține pământului, iar cealaltă jumătate aparține cerului. Acum nu e nicăieri. Acum e nimeni. Asta poate duce la nebunie. De aceea, secole întregi, *Secretul Florii de Aur* a fost transmis doar pe cale orală.

În al doilea rând, prin transmiterea orală cartea rămâne veșnic vie. Așa a devenit ea o sinteză. În esență, s-a născut în climatul taoist din China. Dar apoi, în China a ajuns Bodhidharma – un maestru nou care aducea din India un mesaj nou, mesajul lui Buddha. Iar oamenii care studiau *Secretul Florii de Aur* erau oameni foarte deschiși, care nu făceau parte din nici o biserică consacrată. Ei și-au dat seama imediat că și Bodhidharma cunoștea secretul – era foarte clar, foarte vizibil. Au permis ca învățările lui Bodhidharma să facă parte din învățătura lor. Si la fel s-a întâmplat și cu maeștrii zoroastrieni și cu creștinii nestorieni. Tot ce venea la răstimpuri în China și era valoros era asimilat.

Învățătura orală rămâne vie și crește ca un râu în care se revarsă noi pâraie. Odată ce o învățătură este scrisă, ea nu mai poate integra nimic. Atunci devine rigidă, își pierde fluiditatea; e un lucru mort, un cadavru. Acum *Secretul Florii de Aur* nu mai crește; nu a mai crescut de multe secole. De când a fost asternut în scris nu a mai crescut.

De ce am ales să vorbesc despre el? Ca să crească în continuare. E un mesaj către lume atât de frumos, încât nu trebuie să moară. Aș vrea să-l reînvii. Iar acum pot să le vorbesc celor care sunt discipoli, care au venit la mine și care sunt gata să moară pentru a Renaște, care sunt gata să moară pentru a înflori. Sămânța trebuie să moară, numai atunci se poate dezvolta; sămânța trebuie să dispară, numai atunci apare copacul.

Vă voi vorbi despre această carte subțirică, dar extrem de valoroasă, pentru că ea să prindă viață din nou, să învie aici între noi, să reînceapă să curgă. Ea conține ceva de o importanță uriașă. Dacă înțelegeți și dacă practicați acel ceva, veți fi mai bogăți.

Dar primul lucru ce trebuie înțeles e următorul: nu uitați că ați fost hipnotizați și că trebuie să treceți printr-un proces de dehipnotizare. Nu uitați că ați fost condiționați și că trebuie să fiți decondiționați. Nu uitați că moartea vine. Nu vă gândiți că nu o să vină azi – ea poate veni în orice clipă.

De fapt, tot ce se întâmplă se întâmplă întotdeauna acum. Sămânța moare acum, bobocul devine floare acum, pasărea începe să cânte acum. Tot ce se întâmplă se întâmplă numai în spațiul pus la dispoziție de către prezent, de către această clipă. Nimic nu se întâmplă în trecut și nimic nu se întâmplă în viitor. Totul are loc întotdeauna în prezent – asta e singura cale ca lucrurile să se întâmpile, întrucât prezentul este singurul timp ce există.

Trecutul e doar amintire, iar viitorul e doar imaginea. Însă ați fost hipnotizați să trăiți în trecut și în viitor. Aveți de ales între trecut și viitor. Dar nici o societate nu vă dă voie să trăiți în prezent.

Creștinii, și hindușii, și mahomedanii vă condiționează să trăiți în trecut. Epoca lor de aur a fost în trecut. Comuniștii, fasciștii, socialistii vă condiționează să trăiți în viitor, epoca lor de aur e în viitor, utopia vine în viitor: când va veni revoluția veți putea să trăiți cu adevărat, atunci va fi o epocă de aur. Sunteți duși fie în trecut, care e fals, fie în viitor, care iarăși e fals. Nici o societate nu vă spune să trăiți în prezent, aici și acum.

Să fii sannyasin, să fii un căutător adevărat înseamnă să trăiești aici și acum – altă viață nu există. Dar pentru asta trebuie să scapi de automatizme, trebuie să devii om și nu un mecanism. Trebuie să fii puțin mai conștient. Tu nu ești conștient.

Am stat odată la căptăiul unui muribund – era profesor la aceeași universitate la care predam eu. Era în apogeul carierei sale de succes când s-a produs atacul de cord – ce întotdeauna vine când ești la apogeu. Succesul e urmat întotdeauna de un atac de cord. Ce altceva mai poți să ai după el? Profesorul era pe moarte și m-am dus să-l văd. Era foarte trist – cine vrea să moară? –, era foarte deznađăjduit și îndurerat. I-am spus: „Nu trebuie să-ți faci griji. N-ai să mori“. El a zis: „Ce spui tu

acolo? Doctorii... toți doctorii au spus că n-am cum să scap. Ce te face să spui că n-am să mor?"

I-am zis: „În primul rând, nu poți să mori fiindcă nu ai trăit niciodată. N-ai îndeplinit prima cerință pentru a muri. Timp de 55 de ani ai fost somnambul, ai visat, nu ai trăit. Te urmăresc de mulți ani“.

A fost şocat, s-a înfuriat – s-a înfuriat atât de tare încât preț de o clipă a uitat de tot de moarte. Ochii lui scoteau flăcări de mânie și a spus: „Așa te porți tu cu un muribund? Nu poți să ai mai mult bun-simt? De ce ești atât de dur cu mine? Eu sunt pe moarte, iar tu faci filosofie cu mine – «N-ai trăit niciodată». Chiar e momentul să spui astfel de lucruri?“

Am ascultat în tăcere, n-am scos o vorbă. Apoi furia i-a dispărut și ochii i s-au umplut de lacrimi. Mi-a luat mâna cu multă iubire și apoi a spus: „Poate ai dreptate. N-am trăit niciodată. Poate că nu ești bădăran, ești doar sincer. Și nu mai cunosc pe nimeni care mi-ar fi putut spune asta“. Apoi pe față lui a apărut o expresie de mare recunoștință și, o clipă, a devenit atât de conștient încât îi puteai vedea lumina de pe față – era acolo, o aură de jur împrejur. Și mi-a mulțumit. În acea noapte a murit. Am stat cu el până în ultima clipă.

Mi-a spus: „Dacă n-ai fi fost aici aş fi ratat și moartea, aşa cum mi-am ratat viața. Dar mor conștient. Măcar de un lucru sunt mulțumit – nu mor inconștient“.

Și moartea lui a fost frumoasă. A murit fără regrete, a murit liniștit, destins. A murit aproape cu bucurie. A murit plin de recunoștință. A murit într-o stare de rugăciune. Cert lucru, următoarea lui viață o să fie mai bună.

Dacă moartea e atât de frumoasă, îți aduce o viață nouă.

Dar trebuie să trăiești fiecare clipă, fie că e o clipă de viață, de iubire, de mânie sau de moarte. Indiferent ce fel de clipă e, trebuie să o trăiești cât mai conștient.

Un țăran, purtat de imaginație, s-a pomenit furând castraveți dintr-o grădină de zarzavaturi.

„Cu banii de pe sacul acesta de castraveți am să cumpăr o găină“, s-a gândit el. Găina va face ouă, le va cloci și din ele vor ieși pui. Voi hrăni

puii până vor crește, atunci am să-i vând și am să cumpăr un purcel de lapte. Am să hrănesc purcelul până va ajunge purcea, purcea am să prăsesc și ea va făta purcei pe care îi voi vinde. Cu banii obținuți pe purcei am să-mi cumpăr o casă cu grădină; în grădină am să cultiv castraveți și n-am să las să-i fure nimeni – am să-i păzesc. Am să angajez un paznic puternic și, din când în când, am să mă duc în grădină și am să strig „Fii cu băgare de seamă!”

Țăranul era atât de absorbit de aceste gânduri, încât a strigat că l-a ținut gura. Paznicul l-a auzit și a venit în fugă. L-a prinse pe țăran și i-a tras o bătaie zdravănă.

Dar aşa trăiește omul: în vise, în imagine, în proiecții.

Așa trăiți voi, dar nu aşa se trăiește această viață frumoasă, extrem de valoroasă – asta e risipă curată. Trebuie să fiți mai atenți la clipă, la prezent. Trebuie să vă adunați conștiința. Conștiința este comoara voastră, iar toate metodele inventate de-a lungul secolelor nu sunt decât căi prin care să deveniți mai conștienți, prin care să intensificați focul din voi, să faceți din viața voastră o poveste plină de intensitate, o flacără. Oamenii duc vieți anoste, oamenii trăiesc neatenți, distrași. Cum puteți să trăiți încurajați de atâta neatenție? Neatenția este întuneric, atenția este lumină. Iar acest tratat vă va învăța să faceți mai multă lumină în voi, astfel încât, într-o bună zi... floarea de aur.

Doi psihiatri s-au întâlnit pe stradă. „Tu te simți bine”, a spus unul. „Eu cum mă simt?”

Oamenii se întreabă unul pe altul, nimeni nu știe ce face, fiecare se uită în ochii celuilalt, adunând informații despre sine. De asta părerea celorlalți a devenit atât de importantă. Dacă cineva spune că ești prost, te superi. De ce? Sau te încristezi. De ce? Credeai că ești un om înțelept fiindcă alții îți-au spus că ești înțelept. Acum altcineva spune că ești prost. El poate să-ți spulbere ușor, foarte ușor, înțelepciunea. A aruncat cu o piatră, iar tu îți clădiseși un castel din cărți de joc. Acum totul s-a spulberat. De asta te superi tare, te înfurii, devii violent, de asta te îngrijorezi, te neliniștești. Vrei întruna să știi ce cred alții despre tine,